ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1900 **ΑΡΙΘ. 40**

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γρεβενῶν **ΔΩΡΟΘΕΟΣ** (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. **κ**
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. **3**
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ **9**
ἑξαμηνιαία τὰ ἥμίση
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά— Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Κύπρῳ— Ἱστορικὸν ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ε. Λαυριώτου— Ἐκκλησία Ἑλλάδος —Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας— Νεκρολογία —Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία δύο Σωμάτων.— Σήμερον τὰ δύο Σώματα συνῆλθον εἰς κοινὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συσκεψάμενα περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— *Μοναστηριακαὶ γαῖαι.*— Κινδύνου ἀπαλλοτριώσεως ἀπειλοῦντος ἀπό τινος χρόνου γαίας τινὰς τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐλασσῶνος Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπικαλουμένης Ὀλυμπιωτίσσης, τὰ δύο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σώματα, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ ἔντιμον Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, καὶ ἐν κοιναῖς καὶ ἐν ἰδιαιτέραις αὐτῶν συνεδρίαις ἐπανειλημμένως ἐσκέψαντο περὶ τοῦ προσφόρου τρόπου τῆς προφυλακῆς καὶ διασώσεως τούτων. Πρὸς δὲ τοῖς προηγουμένως παρὰ τῇ Σ. αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει ἐγκαίρως γενομένοις προσήκουσι διαβήμασι, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, συζητῆσαν καὶ συσκεψάμενον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἐνέκρινε τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς ἰδιαιτέρας, συγκειμένης ἐκ μελῶν αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἁγίας καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἥτοι τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Κορυτσᾶς Γερβασίου καὶ Γρεβενῶν Δωροθέου καὶ τῶν ἀξιοτίμων Κ. Κωνσταντινίδου καὶ Ἰωάννου Μαμοπούλου, ὅπως μεταβῇ αὕτη παρὰ τῇ Α. Υ. τῷ Μ. Βεζύρῃ καὶ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς αὐτῷ τὰ κατὰ τὸ ἀναφυὲν ζήτημα. Τοῦ διορισμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐγκριθέντος καὶ ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου συνεδρίᾳ, ἡ ἐπιτροπὴ ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιὰ Ἀντωνίου Οἰκιάδου ἐφέντη μετέβη αὐθημερὸν παρὰ τῇ Α. Υ. τῷ πρωθυπουργῷ καὶ ἔσχε συνέντευξιν, καθ' ἣν ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ἡ Α. Ὑψηλότης ἀκροασαμένη μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὑποβληθέντα διεβεβαίωσεν ὅτι, μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν σχετικῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ τὴν ἐπισταμένην αὐτῶν μελέτην, θέλει διαβιβάσει ὅπου δεῖ τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς διακανόνισιν τοῦ ζητήματος τούτου.

— *Ἐκλογὴ μητροπολίτου Σηλυβρίας.* — Τῆς μητροπολιτικῆς ἕδρας τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας κενῆς διατελούσης ἕνεκα τῆς προαγωγῆς τοῦ μητροπολίτου αὐτῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μαρωνείας, ἐν τῇ τακτικῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Γρίτης, προεδρευομένῃ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, αὐθημερὸν ἐκ Χάλκης κατελθούσης, ἐγένετο σκέψις περὶ πληρώσεως αὐτῆς. Ὅθεν προταθέντων ὑποψηφίων τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως Διονυσίου, τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου πρώην Μεσημβρίας Γενναδίου καὶ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἀβύδου Νικοδήμου, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξελέγη μητροπολίτης Σηλυβρίας, ὁ μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι παραστάσῃ χθὲς ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐγένετο τὸ εἰθισμένον Μήνυμα καὶ εἶτα ἡ ἐν τῷ ναῷ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

—*Ἐπίσκεψις.*— Προχθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ρωσίας Στερμπατσεῦ.

Χθὲς δὲ μ. μ. ἡ Α. Θ. Π. ἀντεπεσκέψατο τὸν

ἐπιτετραμμένον τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας Ἰωάννην Γρυπάρην.

— *Ἀπονομὴ παρασήμων.*— Μετὰ πολλῆς τῆς εὐφροσύνης ἀναγράφομεν ὅτι συστάσει πατριαρχικῇ ἡ Σ. Αὐτ. Κυβέρνησις εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ ἐσχάτως τοῖς σεβασμιωτ. μητροπολίταις Δέρκων Καλλινίκῳ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Μετζηδιὲ πρώτης τάξεως, Θεσσαλονίκης Ἀθανασίῳ τὸ Ὀσμανιὲ β'. τάξεως, τῷ Γρεβενῶν Δωροθέῳ τὸ Μετζηδιὲ γ'. τάξεως καὶ τῷ Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννῃ τὸ αὐτὸ τῆς αὐτῆς τάξεως.

Τὰ παράσημα κομισθέντα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα δι' ἰδιαιτέρου ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἀπεσταλμένου ἐνεχειρίσθησαν τῷ Μ. Πρωτοσυγκέλλῳ.

«Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» συγχαίρουσα πᾶσι τοῖς σεβασμιωτάτοις μητροπολίταις ἐπὶ τῇ ἧς ἠξίωνται παρὰ τῆς Σ. αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τιμητικῇ ταύτῃ διακρίσει, εὔχεται αὐτοῖς ὅπως καὶ μειζόνων τύχωσιν εὐμενῶν ἐνδείξεων τῆς κραταιᾶς βασιλείας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῶν ὁποίων μετὰ ἐνδεδειγμένης αὐταπαρνησίας καὶ σθένους ὑπεραμύνονται.

Ὡταύτως τὸ μετζηδιὲ γ'. τάξεως ἀπενεμήθη καὶ τῷ ἰδιαιτέρῳ ἰατρῷ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Νικολάῳ Βασιλειάδῃ ὡς καὶ τῷ ἐν Ρωσίᾳ ἐγκατεστημένῳ διαπρεπεῖ ὁμογενεῖ βυζαντινολόγῳ Ἀθανασίῳ Παπαδοπούλῳ Κεραμεῖ καὶ τῷ ἐντίμῳ Δημητρίῳ Κομνηνῷ.

Ὁμοίως λίαν ἀσμένως ἀναγράφομεν τὴν ὑπὸ τῆς Σ. Α. Κυβερνήσεως ἀπονομὴν πρώτου βαθμοῦ πρώτης τάξεως τῇ Α. Ε. τῷ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ μέλει τοῦ Πρωτοδικείου πρωτευούσης Γεωργάκῃ ἐφέντῃ Μελαχροινῷ.

— *Μητροπολίτης Σάμου.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Σάμου Ἀθανάσιος τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς αὐτοῦ εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ εἰς τὸν μητροπολιτικὸν Θρόνον Σάμου προαγωγῇ αὐτοῦ, ἀγγείλας ἅμα ὅτι διευθετήσας ὡς τάχος τὰ κατ' αὐτὸν ἐλεύσεται εἰς βασιλεύουσαν.

—*Ἐπαρχία Σηλυβρίας.* — Ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία Σηλυβρίας τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου αὐτῆς Διονυσίου.

—*Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας.*—Αἰτιάσεων διατυπωθεισῶν ὑπό τινων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Νεοκαισαρείας κατὰ τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν Ἀλεξάνδρου, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ, καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἡ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου μητροπολίτου διαβιβασθεῖσα ἀπολογία, ἔκρινε ταύτην ἐπαρκῆ.

—*Ἐπέτειος ὀνόματος.*—Τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Ρασκοπροσρένης Διονυσίῳ ἄγοντι τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

— *Ἐκκλησιαστικὴ ἄφεσις.*— Οἱ ἐσχάτως τῆς ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τυχόντες, ἱερὰ Μονὴ τῆς Λαύρας ἐν ἁγίῳ Ὄρει καὶ ὁ ὁσιώτατος Ἀλέξανδρος Λαυριώτης μοναχός, διὰ τηλεγραφημάτων αὐτῶν, ἀναγνωσθέντων ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Τρίτης, ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐνδειχθείσῃ αὐτοῖς εὐμενείᾳ καὶ ἐπιεικείᾳ.

— *Ἀναχώρησις.*— Προχθὲς ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομίζων τὸ φερμάνιον τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, ὡς προηγγέλθη, ὁ ἐνδοξότατος ἄρχων Καπουκεχαγιὰς τῶν Πατριαρχείων Ἀντώνιος Οἰκιάδης ἐφέντης.

— *Προϋπολογισμὸς τῶν Πατριαρχείων.* — Ἐν τῇ τακτικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον διώρισεν ἐπιτροπήν, συγκειμένην ἐκ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Σηλυβρίας Διονυσίου καὶ τῶν ἀξιοτίμων Ἰωάννου Βυθινοῦ ἐφέντη καὶ Ἱπποκράτους Ζαγγανιάρη, ἥτις μέλλει νὰ προβῇ εἰς σύνταξιν τοῦ οἰκονομικοῦ προϋλογισμοῦ τῶν Πατριαρχείων τοῦ 1901.

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐντολῇ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς διαψεύδεται κατηγορηματικῶς ἡ ἔν τινι ἐγχωρίῳ φύλλῳ ἀναγραφεῖσα ἐσχάτως εἴδησις ὅτι ἡ εἰρημένη Ἐπιτροπὴ διέκοψε τὰς συνεδρίας αὐτῆς ἕνεκα ἀφορμῆς προκληθείσης ἐκ ζητήματός τινος. Δηλοῦται δὲ ὅτι αἱ τακτικαὶ συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξακολουθοῦσι πάντοτε γινόμεναι κατὰ τὴν ὡρισμένην ὑπ' αὐτῆς ἡμέραν ἄνευ διακοπῆς, ὅπως καὶ πρότερον.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου 1900

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

(πραξ· 13, 4-12)

Ἐν τῷ νοητῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας στερεώματι διαυγὴς καὶ ἄδυτος ἀείποτε ἐξαστράπτει ἀστὴρ ὁ ὄντως μέγας ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ὡς ἄνθρωπος ἁπλῶς ἐξεταζόμενος καὶ ὡς τοῦ θεοῦ ἀπόστολος καὶ κήρυξ τῆς πίστεως δαπρύσιος εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἅπαξ μόνον παρέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βίου καὶ τοῦ

κόσμου, καὶ δὲν ἀναφαίνονται πλέον. Ἦτο Ἰουδαῖος ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας τὸ γένος ἕλκων ἀλλὰ πολίτης Ρωμαῖος ἐκ γενετῆς. Ἔφερε καὶ τὸ τριβώνιον τοῦ φιλοσόφου, ἅτε παιδευθεὶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μεγάλου διδασκάλου Γαμαλιὴλ καὶ τὰ σημεῖα τοῦ φιλοπόνου ἐργάτου ἐπὶ τῶν χειρῶν του. (Α΄Κορ. 4, 12.) Ἐκ τῆς ὅλης αὐτοῦ ἐνεργείας καὶ δράσεως ἐν τῇ ἐκκλησία, φαίνεται χαρακτὴρ θερμουργὸς καὶ ἀκάθεκτος. Ἀμείλικτος τοῦ χριστιανισμοῦ διώκτης ἐν ἀρχῇ σπεύδει εἰς Δαμασκόν, ἵνα συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς του, καὶ φέρει δεσμίους τοὺς ἐκεῖθεν χριστιανούς· «περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων, λέγει αὐτὸς οὗτος, τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων, ἐδίωκον καθ' ὑπερβολὴν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν». (Γαλ. 1, 14). Ὅτε ὅμως ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ καλέσῃ αὐτὸν διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τότε ὁ θερμὸς διώκτης γίνεται περιφανέστατος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀπόστολος, σκεῦος τοῦ παναγίου πνεύματος, καὶ στῦλος τῆς ἐκκλησίας ἀπερίτρεπτος. Μετὰ τὴν μακρὰν δὲ ἐκείνην σειρὰν τῶν στερήσεων καὶ διωγμῶν, οὓς ὑπέστη ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, τελευτᾷ τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον, ὁ πνευματικὸς οὗτος τῆς πίστεως ἥρως ἐν Ρώμῃ τῷ 67 ἔτος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος.

1)Τὴν πρώτην αὐτοῦ περιοδείαν περὶ τὰ τρία διαρκέσασαν ἔτη, ἐπεχείρησεν ὁ ἀπόστολος κατὰ τὸ 45 ἔτος, διὰ τῆς Σελευκείας ἀποπλεύσας εἰς Κύπρον ἔνθα ἐν Σαλαμῖνι ἐκήρυξεν ἐν πολλαῖς συναγωγαῖς, κινήσας τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ, ὅστις, ὡς κελάρυσμα ποταμοῦ κατὰ τὸν προφήτην, παρηγόρει τὸν ἐν τῇ σκοτίᾳ καθήμενον λαόν· Καταβαλὼν δὲ τὰ πρῶτα τῆς νέας διδασκαλίας σπέρματα, χωρεῖ προσωτέρω εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου Πάφον, καὶ ἕδραν τοῦ ἀνθυπάτου Σεργίου Παύλου, γενικοῦ κυβερνήτου τῆς νήσου πάσης, ὃν ὁ ἱερὸς ἱστοριογράφος καλεῖ «ἄνδρα συνετὸν» (πρξ.13, 7). Ὦ πόσον ἡ σύνεσις εἶναι ἀναγκαία πᾶσι, ἐξόχως δὲ τοῖς κατέχουσι θέσεις περιβλέπτους καὶ ὑψηλάς! Οἱ κοσμικοὶ ἡγέται τοῦ λαοῦ καὶ οἱ πνευματικοὶ αὐτοῦ ἀρχηγοὶ δέον νὰ ὦσι συνετοὶ τ. ἔ. νὰ ἐπιδιώκωσι μετ' εἰλικρινείας καὶ αὐταπαρνήσεως τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ πανσθενὴς τοῦ ὑψίστου δεξιὰ αὐτοὺς ἀνύψωσε, καὶ νὰ καταντήσωσιν εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, μόνον τὴν εὐθεῖαν καὶ θεάρεστον ὁδὸν τρεπόμενοι. Ἡλίκην δὲ τοὐναντίον προξενεῖ ζημίαν ἡ ἔλλειψις συνέσεως, παντί που δῆλον. Βασίλεια καὶ θρόνοι ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι ἐνδέχεται νὰ κλονηθῶσι, λαοὶ καὶ ἔθνη στερούμενα συνετῶν ἀρχηγῶν νὰ σπαράξωσιν ἄλληλα, ἡ διαρκὴς καὶ μόνιμος εἰρήνη αὐτῶν νὰ καταστῇ προβληματικὴ καὶ ἡ ἁρμονία αὐτῶν ἀνέφικτος· Ἀσύνετος κυβερνήτης ὁμοιάζει πρὸς ἱππέα ἀδέξιον, ἀναλαβόντα νὰ διευθύνῃ ἀτίθασσον καὶ θυμοειδῆ ἵππον, ὅστις ἀφηνιάσας θὰ ἐκτραχηλίσῃ αὐτόν. Ἀλλ' ἐν τῷ ἁπλουστάτῳ τούτῳ παραδείγματι τὴν βλάβην τὴν ἐκ τῆς πτώσεως ὑφίσταται μόνος ὁ ἱππεύς. ὅπου ὅμως τὰ ἡνία τοῦ λαοῦ κρατοῦσιν ἀσύνετοι, ἡ ζημία καὶ ἡ βλάβη δὲν περιορίζεται ἐπ' αὐτῶν καὶ μόνων, ἀλλὰ διαδίδεται καὶ ἐπὶ μυριάδων ἐκ τοῦ λαοῦ. Ἀρὰ καὶ αἴσχος εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ τούς ἐστεμμένους τῶν λαῶν ποιμένας τοὺς φέροντας εἰς τὸ σφαγεῖον τὸ ποίμνιον, ἀρὰ καὶ αἴσχος! Ὁ Σέργιος Παῦλος, τῷ Θεῷ χάρις, ἦν ἀνὴρ συνετός.

Ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις, ἵνα ἄνδρες διαρατικότητα καὶ πεῖραν οὐ τὴν τυχοῦσαν κεκτημένοι, ὦσι δυστυχεῖς ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν περὶ αὐτοὺς προσώπων, εἰς ἃ σπουδαῖα ὑπουργήματα διαπιστεύονται. Ἡ ἔλλειψις δὲ αὕτη τῆς ἀνθρωπογνωσίας, οὕτως εἰπεῖν, ἔχει πάντοτε ἀνυπολόγιστα ἐπακολουθήματα. Δυστυχῶς καὶ ὁ Σέργιος Παῦλος καλεῖ παρ' αὐτῷ μυστικὸν αὐτοῦ σύμβουλον, Ἐλύμαν τινὰ, ἀνάξιον τῆς μεγάλης ταύτης θέσεως. Οὗτος ἦν μάγος, ὡς ἀναφέρει ἡ ἁγία Γραφή, ἀπαύγασμα τοῦ Ἅδου καταχθόνιον, εἰς μυστικὴν διατελῶν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰ πονηρὰ πνεύματα, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ὁποίων ἐτελει παντοειδεῖς μαγγανείας καὶ ἄλλα παραπλήσια τερατουργήματα· ἰδίως ἠσμένιζε νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, ἅτινα ἀπέδιδεν οὐχὶ εἰς γνωστὰ αἴτια, ἀλλὰ παρίστα ὡς ἀποτελέσματα θείας δυνάμεως καὶ ἀποκαλύψεως, ἐπιδιώκων τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀποπλάνησιν τῶν ἁπλοϊκῶν· Καὶ σημειοῖ ὁ ἱερὸς ἱστοριογράφος ἐξ ἀνάγκης οὐχὶ πάντως εὐαρέστου ὅτι ὁ Ἐλύμας οὗτος ἦν Ἰουδαῖος. (πραξ. 13, 6). Γνωστὸν δὲ πόσον μετέρχονται ὅλην αὐτῶν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ἰδιοτελεῖς σκοπούς, ὅταν περιβληθῶσιν ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ τίτλους. Πῶς ὁ

Σέργιος Παῦλος ἐκάλεσε τὸν μάγον τοῦτον καὶ ψευδοπροφήτην Ἐλύμαν εἰς τοιαύτην ἀρχήν, εἶναι ἀκατανόητον μέν, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἀληθές·

2). Βραχὺς παρῆλθε χρόνος, ἀφ' ὅτου ὁ μέγας ἀπόστολος ἀπεβιβάσθη εἰς Πάφον, καὶ γίνεται ὑποκείμενον κοινῆς ὁμιλίας καὶ θαυμασμοῦ. Πάντες ἔχουσι διὰ πόθου νὰ ἴδωσι καὶ ἀκούσωσιν αὐτόν· οἱ μὲν ἐξ ἁπλῆς περιεργίας, οἱ δὲ ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως. Ἐν τοῖς τελευταίοις καταλέγεται καὶ ὁ ἀνθύπατος τῆς νήσου Σέργιος Παῦλος, ὅστις «προσκαλεσάμενος Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (πραξ. 13, 8). Οὐχὶ ἐκ μόνης περιεργίας ἵνα ἴδῃ τὸν περιλάλητον καὶ πολύπιστον ἄνδρα, καὶ ἀκροασθῇ τοῦ ἐξόχου ῥήτορος, ἀλλ' «ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ»· Παρήγορον ἀληθῶς τὸ φαινόμενον· διότι δὲν λείπουσι καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις τῆς θεμελιώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων οἱ ἀκατασχέτως ποθοῦντες νὰ κορεσθῶσιν ἐκ τῆς δρόσου τοῦ νέου κηρύγματος· «προσκαλεσάμενος Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ». Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ ἀνθυπάτου Σεργίου εἶναι τεκμήριον τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ μορφώσεως καὶ τῆς ἄκρας αὐτοῦ ταπεινοφροσύνης· διότι ὁ ὑψηλόφρων δὲν ἀνέχεται νὰ ἀκούῃ ξένα διδάγματα, ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ποιεῖται νὰ διδάσκῃ· δὲν ὑποφέρει νὰ ὑπερεξέχῃ αὐτοῦ ἕτερός τις, ἀλλὰ πάντας νὰ πατῇ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἀλλ' ἂν ἡ τύχη, ὦ ὑψηλόφρων, ἐνεχείρισέ σοι σκῆπτρα τῆς ἐξουσίας, μάθε ὅτι καὶ σὺ γῆ εἶ καὶ σποδός· οὐκ ἤμειψας μετὰ τῆς τύχης τὴν φύσιν, ὅτι τὸν θύλακον ἔχεις τὸν δερμάτινον; Τί λοιπὸν τόσον ἐφούσκωσε τὸ πήλινόν σου σαρκίον, ἡ ματαία τοῦ κόσμου δόξα; Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; Σεῖς κατάξηρα καὶ νενεκρωμένα κρανία τῶν πατέρων μας, ἐλέγξατε τὸν ὑπερήφανον, διδάξατε αὐτὸν διὰ τοῦ κάλλους σας, ὅτι «πηλός ἐστι κομψῶς πεφυραμένος», δείξατε ἀπατηλοὺς τοὺς λογισμούς του, ματαίαν τὴν ὑπόληψίν του, ἐπικίνδυνον τὴν τόλμην του· χλευάσατε τὰς τιμὰς καὶ τὴν δόξαν του, τὰ πλούτη καὶ τὴν ἰσχύν του· Εὐτυχῶς ὁ ἄρχων τῆς Κύπρου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῶν κενοδόξων καὶ ὑπερφιάλων ἀρχόντων, ἀλλὰ τεταπεινωμένος ζητεῖ νὰ ἀκούσῃ τοῦ ταπεινοῦ καὶ πράου Ἰησοῦ τὴν διδασκαλίαν· «προσκαλεσάμενος δὲ Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ».

3). Ἡ πρόθεσις αὕτη τοῦ ἀνθυπάτου, καὶ ἡ πρὸς τὸν ἀπόστολον Παῦλον ἀποσταλεῖσα πρεσβεία, δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ μένωσιν ἄγνωστα τῷ Ἐλύμᾳ, ὅστις ζηλοτυπήσας σφόδρα, ὥμοσε νὰ ματαιώσῃ πᾶσαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Παῦλον συνέντευξιν, φοβούμενος μὴ τὸ νέον κήρυγμα καὶ ἡ διδασκαλία, μεταβάλωσι τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων καὶ ἐπενέγκωσιν ἀλλοίωσιν καὶ τροπὴν εἰς τὴν διοίκησιν. «Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος, ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως». Ἄρχων, εἶπε, φέρων δριμεῖαν εἰς τὰ χείλη τὴν εἰρωνείαν, ἐπίτρεψόν μοι μετὰ παρρησίας καὶ εἰλικρινείας νὰ ὁμιλήσω. Τὸ τεθραυσμένον ἄφες μορμολύκειον· αἱ θρησκευτικαὶ συζητήσεις εἰς ἃς βουλεύεσαι νὰ ἐπιδοθῇς, εἰσὶν εἰς τὰ μεγάλα πνεύματα ἄμοιροι σπουδαιότητος. Ἔχεις ὑψηλότερα καὶ σπουδαιότερα καθήκοντα, κρατεῖς τὰς ἡνίας τῆς ἐνδόξου καὶ περιφανοῦς Κύπρου καὶ πᾶσα στιγμὴ καταναλισκομένη εἰς κήρυγμα εὐτελές, εἶναι ἀπώλεια, ἣν τὸ σπουδαῖον τῆς θέσεως δὲν ἐπιτρέπει νὰ ὑποστῇς. Τὸ ρωμαϊκὸν πολίτευμα ὁρίζει καὶ ἀνυψοῖ εἰς θέσεις περιβλέπτους, πνεύματα μεγάλα καὶ ἐλεύθερα, ἀνεπηρέαστα καὶ τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Ἄλλως δὲ ὁ ξένος οὗτος εἶναι ὁ ἀσπονδότατος τῶν ἐχθρῶν τοῦ γένους του· εἶναι μαθητὴς τοῦ ψευδοπροφήτου ἐκείνου Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν οἱ πατέρες ἡμῶν παρέδωκαν εἰς τὸν σταυρόν· Ταῦτα καὶ ἕτερα παρόμοια ἐξύφαναν αἱ πυκναὶ καὶ δολοπλόκοι φρένες τοῦ Ἐλύμα. Ἀλλ' ἴσχυσαν ἆραγε ταῦτα πάντα ν' ἀποτρέψωσι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦ πόθου, τοῦ ἀκοῦσαι τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου; Βεβαίως οὐχί· δι' ἰχθὺν τοιοῦτον ἦν ἀσθενὲς τὸ ἄγκιστρον, καὶ ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ ἀπέβη ἀνέφικτος· διότι ὁ ἀνθύπατος ἤκουε μετὰ προσοχῆς παραινέσεως καὶ συμβουλάς, χωρὶς νὰ ἐκτελῇ τυφλῶς καὶ πᾶσαν τοιαύτην. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ νοῇ τὴν μοχθηρίαν τοῦ πονηροῦ Ἰουδαίου. Ἐγίνωσκεν ὡς δεξιὸς ἄρχων, ὅτι βάσις πάσης ὑγιοῦς διοικήσεως εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία· ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἀναγκαία καὶ εἰς τοὺς περιβεβλημένους τὴν πορφύραν, καὶ εἰς τὸν λαόν, καὶ εἰς σοφοὺς καὶ εἰς ἀσόφους. Ἡ ἐκτελεσις

ἆρα τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, δὲν εἶναι ἀπώλεια χρόνου, ὡς ἔλεγεν ὁ πονηρὸς Ἐλύμας. ἀλλὰ τοὐναντίον κέρδος.

4). Προσκαλεῖται ὅθεν ὁ Παῦλος πρὸ τοῦ ἀνθυπάτου, ἵνα κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· Τὸ ὑπερβάλλον κάλλος τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου διδασκάλου καὶ κήρυκος, εἰς καρδίαν τόσον συνετοῦ καὶ ἠθικοῦ ἄρχοντος, ἐνεποίησε φυσικῶς μυστηριώδη αἴσθησιν· καὶ ὁ ἀνθύπατος ἐν τῇ ἀκαριαίᾳ ταύτῃ ὥρᾳ ἀναγεννᾶται· ἡ μία καὶ μόνη αὕτη στιγμή, ἤρκεσε ν' ἀνανεώσῃ ὅλον τὸν ἔσω ἄνθρωπον, ν' ἀποβάλῃ τὸν παλαιὸν σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Ἀλλ' ὁ Ἐλύμας ἐπὶ τούτῳ ταράττεται, ἀγριοῦται· βουλεύεται νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν λάμψιν ταύτην τῆς χάριτος, ἥτις ἐξεχεῖτο ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀποστόλου, καὶ πειρᾶται νὰ διακόψῃ τὸ κήρυγμα αὐτοῦ· «Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος»· πῶς ἀνθίστατο οὗτος, οὐδαμῶς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱεροῦ ἱστοριογράφου· βεβαίως κατὰ τὸ κήρυγμα, ἐκδηλῶν τοῦ παραφόρου πάθους του τὴν ἰσχύν, διέκοπτεν αὐτὸν διὰ φωνῶν καὶ παντοίων κινήσεων, ἅτινα φαίνεται ἀνεχόμενος ἐν ἀρχῇ ὁ ἀπόστολος, ὅτε ὅμως ἡ αὐθάδεια τοῦ ἀνδρὸς ἐκορυφώθη, καὶ ἡ μοχθηρία ἀπέπτυσε πάντα χαλινὸν εὐπρεπείας, τότε ἀκούεται ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ ἀποστόλου, ὅστις δημοσίᾳ ἀφελὼν τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀσεβοῦς καὶ σκληροτραχήλου Ἐλύμα, εἶπεν, «ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας· υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας; Σὺ ὁ δημοσίᾳ κηρύττων καὶ ὁμολογῶν ἑαυτὸν πιστότατον καὶ φίλον τοῦ ἀνθυπάτου, ζητεῖς νὰ ἁρπάσῃς τὴν ὑπερφυσικὴν εὐδαιμονίαν, ἣν χορηγεῖ αὐτῷ σήμερον ἡ νέα πίστις ἐν Χριστῷ, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν βάπτισμα. Υἱὲ διαβόλου! Ὅσον ὁ Σατανᾶς μισεῖ τὸν Κύριον τῆς δόξης παρ' οὗ τόσα ἀγαθὰ ἀπέλαυσε, τοσοῦτον μισεῖς καὶ σὺ τὸν ζῶντα Θεόν, τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, διότι μισεῖς τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν. Ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης! Φροντίζεις καὶ μεριμνᾷς καταχρώμενος τὸ ἀξίωμά σου, νὰ πληρώσῃς τὸ θυλάκιόν σου, καὶ νὰ πλουτίσῃς διὰ τοῦ ρωμαϊκοῦ πλούτου τὸ γένος σου, ὅπως διὰ τοῦ πλούτου ματαιώσῃς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἥτις καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ. «Καὶ ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον». Αὐστηρὰ τιμωρία, μεγάλη ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον τὸ μάθημα· ἡ τύφλωσις ἐπῆλθε παραχρῆμα· πλὴν μετὰ τῆς τιμωρίας ἐξηνέχθη καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς εὐσπλαγχνίας· ἡ τύφλωσις ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ· «καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ». Ὁ λαὸς ἤκουεν, ἐθεᾶτο τὰ θαυμάσια ταῦτα, ἐξεπλήττετο, κατελαμβάνετο ὑπὸ θάμβους καὶ ἐλπίδος, καὶ ἐπίστευεν. Ὁ δὲ ἀνθύπατος οἷς ἤκουσε καὶ οἷδε συγκεκινημένος ἐζήτησεν ἵνα βαπτισθῇ. «Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς ἐπίστευσεν, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου».

Ἐν Βιέννῃ, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1900.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.
Διάκονος

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ
ΖΗΤΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ
ὑπὸ
Ἀλεξάνδρου Ε. Λαυριώτου*

(α) Ἡ δὲ σχέσις ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῶν πρωτοτύπων, σημαίνει δύο· ἓν μέν, ὅταν διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, καὶ ὡς αὐτοῦ γνήσιοι θεράποντες τιμῶνται πάντες οἱ ἅγιοι, ὁ σημαινόμενοι ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ· οὐδ' ὅλως ἁρμόζει νοεῖσθαι, διά τίνα γὰρ ἕτερον οὗτος, ἢ δι' ἑαυτὸν τιμηθήσεται ὡς Θεός. Ἕτερον δέ, ὅ φησί, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὅτι ἡ σχέσις, κατὰ τὸ εἶναι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τὸ παράγωγον εἴρηται, ἀλλ' οὐ διὰ τὸ μεμερίσθαι θατέρου θάτερον, ἢ μόνον, παρὰ τὸ τῆς οὐσίας διάφορον, ὃ δὴ σημαινόμενον καὶ ἐπὶ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἁγίων κοινῶς καὶ ἐστὶ καὶ νοεῖται καὶ λέγεται· ὁ γὰρ εἷς καὶ ὁ αὐτὸς χαρακτήρ, οὐδέποτε πρὸς ἑαυτὸν μερισθήσεται καὶ δύο γενήσεται, κἂν διαφόροις ὕλαις ἐντυπωθῇ· μὴ δὲ μιᾶς ἐν αὐτῷ οὔσης διαφορᾶς· τῶν γὰρ ὑλῶν τὸ διάφορον οὐ τοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχέτυπον, δύο σημαίνει. (β) Ἓν μέν, ὅταν τὸ εἶδος μόνον θεωρῆται παρὰ τὸ τῆς οὐσίας διάφορον ὡς ὁ μέγας Διονύσιος λέγει ὅτι, ἐπὶ τῶν

---

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 411—416.

(α) Ἐν τῇ ᾠᾷ «πῶς νοεῖται σχετικὴ προσκύνησις»

(β) Ἐν τῇ ᾠᾷ «Διπλοῦν τὸ ἀρχέτυπον».

αἰσθητῶν εἰκόνων εἰ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον εἶδος ὁ γραφεὺς ἀκλινῶς εἰσορᾷ, πρὸς μηδὲν ἄλλο τῶν ὁρατῶν ἀνθελκόμενος ἢ κατά τι μεριζόμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν γραφόμενον ὅστις ἐστί, διπλασιάσει· καὶ δείξει τὸ ἀληθὲς ἐν τῷ ὁμοιόματι τὸ ἀρχέτυπον ἐν τῇ εἰκόνι, τὸ ἑκάτερον ἐν ἑκατέρῳ παρὰ τὸ τῆς οὐσίας διάφορον.

Ἕτερον δέ, ὅταν μετὰ τοῦ σώματος καὶ ὁρᾶται καὶ νοῆται ὁ ἐν αὐτῷ χαρακτήρ, ὅτε καὶ ὁμώνυμα ταῦτα καλεῖσθαι ὁ Θεολόγος φησί. Διατί; ὅτι τὸ μέν, κυρίως ἐστὶν ὅπερ λέγεται· τὸ δὲ οὐ κυρίως· οἷον τί λέγω· ὁ ζῶν ἄνθρωπος, καὶ ζῶον ἐστὶ κυρίως καὶ ἄνθρωπος· ὅτι ἀπὸ τοῦ ζῆν παρονομασθεὶς καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνω θρεῖν τὸν ὦπα, αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὅπερ λέγεται κυρίως· ἡ δὲ εἰκών, καὶ ζῶον καλεῖται καὶ ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐ κυρίως· διότι τῆς μὲν ζωτικῆς καὶ τοῦ ἄνω, θρεῖν τὸν ὀφθαλμόν, οὐ μετέχει δυνάμεως, ὡμοίωται δὲ ἐκείνῳ, ᾧ ἡ ζωτικὴ δύναμις καὶ τὸ ἄνω βλέπειν ἐμπέφυκε, κατὰ τὴν τῶν σχημάτων καὶ μορφῶν ὁμοιότητα· ὥστε τὸ μὲν εἶδος Χριστοῦ προσκυνοῦμεν λατρευτικῶς, ὡς Θεοῦ καὶ Θεόν, τὴν δὲ εἰκονικὴν αὐτοῦ ὕλην, ἐν ᾗ ὁ θεῖος αὐτοῦ χαρακτὴρ προσκυνεῖται λατρευτικῶς, προσκυνοῦμεν τιμητικῶς ὡς θεῖον οὖσαν ἀνάθημα, ἀλλ' οὐ λατρευτικῶς· (γ) ἡ δὲ τῶν προσκυνήσεων διαφορὰ πολυσχιδής ἐστι· ὁ μὲν γὰρ ἄναρχος Πατήρ, καὶ ὁ συνάναρχος αὐτοῦ Υἱὸς καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, καὶ τὸ συνάναρχον αὐτῷ καὶ πανάγιον Πνεῦμα, μιᾷ προσκυνήσει, συμπροσκυνοῦνται λατρευτικῶς· ὁ δὲ σαρκωθεὶς μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Πατρός, καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενος, καὶ ὁ ὑπεράγιος αὐτοῦ χαρακτὴρ προσκυνεῖται μιᾷ προσκυνήσει, λατρευτικῶς. Οὐ γὰρ συμπροσκυνεῖται ἡ σὰρξ αὐτοῦ, καὶ ὁ ταύτης χαρακτὴρ τῆς Θεότητος αὐτοῦ· ἀλλὰ κατ' οὐσίαν συναφθεὶς αὐτῇ, ὡς φησὶν ὁ θεολόγος, καὶ ἀεὶ ταύτῃ, συνημμένος ὤν, μία ὑπόστασίς ἐστι σὺν αὐτῇ· καὶ εἷς οὐ τῇ φύσει, τῇ δὲ συνόδῳ· διὰ τοῦτο καὶ προσκυνεῖται λατρευτικῶς· ἀλλ' οὐ συμπροσκυνεῖται αὐτῷ ἡ σὰρξ αὐτοῦ καὶ ὁ ταύτης χαρακτήρ· ἡ μέντοι Θεοτόκος καὶ πάντες οἱ ἅγιοι, καὶ αἱ ταῖς ἁγίαις εἰκόσιν ἐγγραφόμεναι αὐτῶν ὑποστάσεις, τιμητικῶς προσκυνοῦνται καὶ σχετικῶς, διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην κατ' ἀναλογίαν· ὡς φησὶν ὁ μέγας Θεόδωρος· τῆς Θεοτόκου, ὡς Θεοτόκου· τῶν ἀγγέλων, ὡς ἀγγέλων, καὶ τῶν ἁγίων, ὡς ἁγίων· προσκυνοῦνται καὶ βασιλεῖς παρ' ἡμῶν, καὶ ἄρχοντες, καὶ πατέρες, καὶ δεσπόται· ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νόμον, οἱ δὲ διὰ πόθον· οἱ δὲ διὰ φόβον· ἡ δὲ τῶν ὑποστάσεων διαίρεσις αὕτη ἐστίν· ἡ μία Θεότης τρισυπόστατός ἐστιν· ὁ γὰρ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὐσία μὲν ἐστι μία· τρεῖς δὲ ὑποστάσεις· ὑπόστασις δέ ἐστιν ἑκάστῳ τούτων τῶν τριῶν· ὁ ἄναρχος τρόπος τῆς ἀϊδίου αὐτῶν ὑπάρξεως· οἱ καὶ ἰδιότητες αὐτῶν καὶ εἰσὶ καὶ ὀνομάζονται· οἷον ὁ Πατήρ, ἀγέννητος· ὁ υἱὸς γεννητός· τὸ Πνεῦμα ἐκπορευτόν· αἱ γοῦν ἰδιότητες αὐτῶν αὗται, εἰσὶν ἀκίνητοι· ἐπεί, οὐκ ἂν εἴη ἰδιότης, ἡ κινουμένη καὶ μεταπίπτουσα· καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ὁ Πατὴρ ἐσαρκώθη, ἵνα μὴ γεννητὸς καὶ υἱὸς γένηται· οὔτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορευτὸν ὄν, ἵνα μὴ καὶ υἱὸς γένηται καὶ γεννητός· ἔχουσι δὲ τοῦτο οἱ τρεῖς ἓν ἐξαίρετον· τὸ ἐμπεριχωρεῖν ἀλλήλοις, ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως· τούτων δὲ μόνος ὁ υἱός, καίπερ ἀεὶ ἀνεκφοιτήτως ἐν τῷ πατρὶ ἱδρυμένος ὤν, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός, καὶ συνεργίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἡμετέραν φύσιν ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου ὑπεστήσατο ἐν τῇ ἰδίᾳ τῆς υἱότητος αὐτοῦ ὑποστάσει, καὶ ταύτην ἐξ αὐτῆς μὲν ἑνώσεως καὶ κοινωνίας, ἐθεούργησε· φθαρτὴν δὲ ἐφύλαξεν αὐτὴν μέχρι τοῦ πάθους· διὸ τὸ πάθος πλὴν ἀληθῶς τεθεωμένην· μετὰ μέντοι τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν, ἄφθαρτόν τε ἀπρόσιτον τῇ φθορᾷ κατεσκεύασε· καὶ ἔστιν ἡμῖν ὁ Χριστός, εἷς τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν· ὥσπερ καὶ πρὸ ταύτης ὑπῆρχεν υἱὸς μονογενὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου· μὴ δὲ μιᾶς προσθήκης τῷ Τρισαγίῳ ὕμνῳ τῶν ἄνω πασῶν δυνάμεων προσγενομένη ἐκ τοῦ σάρκα γενέσθαι τὸν λόγον καὶ σκηνῶσαι ἐν ἡμῖν. Τούτου τοίνυν τὸν θεοϋπόστατον σωματικὸν χαρακτῆρα, Θεὸν εἰδότες, καὶ ἐν ταῖς ἁγίαις εἰκόσιν, ὡς εἴρηται, ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην σεβόμεθα καὶ προσκυνοῦμεν λατρευτικῶς· Τὴν μέντοι εἰκονικὴν ὕλην, τιμῶμεν ὡς θεῖον ἀνάθημα τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσαν, καὶ προσκυνοῦμεν ταύτην καὶ ἀσπαζόμεθα, οὐ λατρευτικῶς· ἀλλὰ τιμητικῶς τε καὶ σχετικῶς διὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ χαρακτῆρα· καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης δὲ φύσεως ὡς ὁ Δαμασκηνὸς φησὶν ἅγιος Ἰωάννης· ὑπόστασίς ἐστιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρξεως, καθ' ἑαυτήν· σύμπηξις ψυχῆς τε καὶ σώματος· μένει γὰρ τό τε σῶμα καὶ ἡ ψυχή, ἀεὶ μίαν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς ἑαυτῶν ὑπάρξεώς τε καὶ ὑποστάσεως· κἂν χωρισθῶσιν ἀλλήλων· εἰ γὰρ καὶ χωρίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ θανάτῳ, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις ἀμφοτέρων, μία καὶ ἡ αὐτή ἐστι. Τὰ γὰρ ἅπαξ καθ' αὐτὰ ὑποστάντα, ἀδύνατον ἑτέραν

(γ) ἔστι καὶ προσκυνήσεως διαφορά.

ἀρχὴν ὑποστάσεως ἔχειν· ὑπόστασις γάρ ἐστιν, ὡς εἴρηται, ἡ καθ' αὐτὸ ὕπαρξις. Οὐκ οὖν καὶ ὁ σωματικὸς χαρακτὴρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ ἐστιν ὡς ἐν αὐτῷ ὑποστάς, καὶ Θεὸς ἐστίν· ὥσπερ γὰρ ἡ θεότης ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ οὐ διῃρέθη ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, οὕτως οὐδὲ ἐκ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ χαρακτῆρος, ποτὲ χωρισθήσεται.

(ἕπεται συνέχεια).

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, παρόντος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἔδωκαν τὴν νενομισμένην διαβεβαίωσιν πίστεως οἱ νέοι συνοδικοὶ σύνεδροι τῆς Ἑλλάδος πανιερώτατοι ἅγιοι Θήρας Νικόδημος καὶ Λαρίσσης Ἀμβρόσιος, τῆς τελετῆς γενομένης ἐνώπιον τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Προκοπίου.

Τὴν τετάρτην δὲ, παρόντος τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργοῦ Στάη, ἐγένετο ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Κατ' ἀρχὰς ἐψάλη ὁ ἁγιασμός, μεθ' ὃ ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐξεφώνησε μακρότατον λόγον περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς πληρώσεως αὐτῶν. Ἀφηγήθη τὰ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνὰ τὸ κράτος ἱερῶν μονῶν, τὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν καὶ τῶν μεγάλων ποσῶν, τὰ ὁποῖα ἐπορίσθη ἐξ αὐτῶν τὸ κράτος. Διὰ τῶν ποσῶν τούτων, ἐπεῖπεν ὁ σεβ. μητροπολίτης, ἠδύναντο νὰ συντηρηθῶσιν οὐ μόνον οἱ 32 τοῦ κράτους ἐπίσκοποι καὶ ἰσάριθμοι ἱεροκήρυκες, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπολειφθῇ ἱκανὸν ποσὸν πρὸς λειτουργίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροδιδασκαλείου, τοῦ ἱδρυθέντος μερίμνῃ τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ.

Ὁ ὑπουργὸς Στάης, ἀπαντῶν εἰς τὸν λόγον τοῦ σεβ. μητροπολίτου, εἶπεν ὅτι κατὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον τῆς Βουλῆς θὰ ὑποβάλῃ νομοσχέδιον κανονίζον τὰ τῆς περιουσίας τῶν μονῶν, οὕτως ὥστε ἀντὶ τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀφίνονται εἰς αὐτὰς, νὰ μένῃ τὸ ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς συντηρήσεώς των, θὰ περισσεύωσι τρία περίπου ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα θὰ διατίθενται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τότε θὰ τεθῶσιν αἱ βάσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου καὶ βαθμηδὸν θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀνόρθωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ὑπεσχέθη πρὸς τούτοις νὰ ὑποβάλῃ καὶ νομοσχέδιον περὶ ἐνοριῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀρκετὴ ἐργασία μέχρι τοῦδε ἔχει γείνει. Ἂν ἐκτὸς τῆς πληρώσεως τῶν ἐπισκοπικῶν ἑδρῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀποφασίσει ἡ κυβέρνησις, ἐπιτύχῃ ὁ ὑπουργὸς τὴν ἐπιψήφισιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν δύο τούτων νομοσχεδίων, θὰ μείνῃ, ὡς εἶπεν, ἀρκετὰ εὐχαριστημένος, διότι τίθενται πλέον στερεαὶ αἱ βάσεις τῆς διορθώσεως ὅλων τῶν κακῶς κειμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ὀρθοδόξου Κοπτικῆς Ἐκκλησίας δι' ἐγγράφου του ηὐχαρίστησε τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δύο νέων ὀρθοδόξων Κοπτῶν εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν πρὸς σπουδὴν τῆς Θεολογίας. Τούτους ἐντολῇ τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου, θὰ διδάξῃ τὴν ἑλληνικήν, ἣν ἀγνοοῦσι, κατάλληλος διδάσκαλος.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Τῇ 21/4 ὀκτωβρίου ἡ Α. Θ. Μ. ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μεταβὰς εἰς τὴν συριακὴν ἐκκλησίαν τῆς Κοιμήσεως, ἤκουσεν ἐκεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν, ψαλείσης καὶ δοξολογίας, μεθ' ἣν οἱ ὀρθόδοξοι Σῦροι ἠσπάσθησαν τὴν δεξιὰν τοῦ νέου πατριάρχου, ὅστις ἔτυχεν ἐξαιρετικῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ παρὰ τῶν προεξεχόντων τῆς συριακῆς παροικίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ναοῦ.

Αὐθήμερον ἡ Α. Θ. Μακαριότης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Τριπόλεως, τοῦ ἀρχιδιακόνου Κ. Παγώνη καὶ τοῦ διερμηνέως Μ. Χανίδου, μετέβη εἰς τὴν ἀρμενικὴν ἐκκλησίαν, πρὸς τοὺς Ἰησουΐτας πατέρας, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Λατίνων, τὴν Κοπτικὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν σχολὴν αὐτῶν, τὸ ἑλληνικὸν προξενεῖον, τὸ γαλλικόν, τὸ ρωσικόν, τὸ ἀγγλικόν, τὸ αὐστριακόν, τὸ ἰταλικόν, τὸ βελγικόν, τὸ πορτογαλλικόν, πανταχοῦ τυχὼν ἐξαιρέτου ὑποδοχῆς μετὰ ἐκτάκτων περιποιήσεων.

† ΠΡΩΗΝ ΜΟΓΛΕΝΩΝ ΑΒΕΡΚΙΟΣ

Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Καλλιουπόλεως Ἱερώνυμος ἤγγειλε διὰ τηλεγραφήματος, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης, ὅτι ὁ αὐτόθι ἐφησυχάζων μητροπολίτης πρώην Μογλενῶν Ἀβέρκιος μετέστη τῇ Κυριακῇ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ἡ Ἐκκλησία ἐκφράσασα τὴν λύπην αὐτῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀοιδίμου ἱεράρχου Ἀβερκίου, φερεπόνως ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου ἐργασθέντος, ἐνετείλατο τῷ ἁγίῳ Καλλιουπόλεως ἵνα ἐπιτελέσῃ ἀξίως τὰ πρεπῶς τὴν κηδείαν αὐτοῦ καὶ σφραγίσῃ τὴν περιουσίαν.

Ὁ μεταστὰς ἱεράρχης ὡρμᾶτο ἐκ τῆς νήσου Θάσου. Ἀποφοιτήσας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχο-

λῆς τῷ 1868 διετέλεσε παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Νικαίας Ἰωαννικίῳ. Τῷ 1874 προαχθεὶς εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς ἐπισκοπῆς Λεύκης παρέμεινε παρὰ τῷ προστάτῃ αὐτοῦ Νικαίας ὡς βοηθὸς ἐπίσκοπος. Τούτου δὲ προαχθέντος εἰς τὸν Θρόνον Ἡρακλείας, ὁ Λεύκης ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐν τῇ νέᾳ ἐπαρχίᾳ διατελῶν ἐν Ραιδεστῷ. Βραδύτερον Ἡρακλείας ἐκλεγέντος τοῦ ἀπὸ Σερρῶν Γρηγορίου, προήχθη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον Καλλιουπόλεως τῷ 1881, καὶ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1891 ἐξελέγη μητροπολίτης Μογλενῶν. Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ποιμάνας ἐπὶ τριετίαν περίπου ὑπέβαλε κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1894 κανονικὴν παραίτησιν ἀπὸ ταύτης καὶ ἔκτοτε ἐφησύχαζεν ἐν Καλλιπόλει.

† ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ἐκ τηλεγραφήματος διαβιβασθέντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, μετὰ λύπης ἐγένετο γνωστὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ὁ μητροπολίτης Κασσανδρείας **Προκόπιος** ἐν γήρᾳ πίονι μετέστη τῶν τῇδε λύπην πολλὴν αὐτῇ τε καὶ τῷ ἀγαπῶντι ποιμνίῳ αὐτοῦ καταλείπων.

Ὁ ἀοίδιμος μητροπολίτης Κασσανδρείας ἐγεννήθη τῷ 1814 ἐν Μηχανιώναις τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου. Διακούσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ διετέλεσε τοιοῦτος ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὸ 1845 καὶ εἶτα ἐν τῷ ἐν Πέραν ναῷ τῶν Εἰσοδίων καὶ ἐν τῷ ἐν Μ. Ρεύματι τοῦ Βοσπόρου ναῷ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἔνθα ἐπὶ ὀκταετίαν διετέλεσεν ἱερατικῶς προϊστάμενος τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ καὶ διὰ τοῦ ὀρφικίου τοῦ ἀρχιμανδρίτου. Τῷ 1855 προαχθεὶς εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Κλαυδιουπόλεως προέστη ἐπὶ δεκαετίαν τοῦ ἐν Γαλατᾷ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ τῷ 1865 πατριαρχεύοντος τοῦ ἀειμνήστου Κυρίλλου ἐξελέγη μητροπολίτης Μογλενῶν ποιμάνας αὐτὴν θεοφιλῶς ἐπὶ δεκαετίαν. Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἰωακεὶμ τοῦ Β'. προήχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Βερροίας, ὃν καὶ διεκυβέρνησε συνετῶς ἐπὶ δεκαπενταετίαν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1892 πατριαρχεύοντος Νεοφύτου τοῦ Η'. ἐγένετο μητροπολίτης Κασσανδρείας ἔνθα ἀπέλαυε τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τηλεγραφικῶς ἐκφράσασα τὴν λύπην αὐτῆς ἐπὶ τῇ στερήσει ἀρχαίου στρατιώτου αὐτῆς, ἐνετείλατο τοῖς πλησιοχώροις ἀρχιερεῦσι τῷ τε προέδρῳ Ἱερισσοῦ καὶ ἁγίου ὄρους Ἰωακεὶμ καὶ τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ Ἀρδαμερίου Σωφρονίῳ, ἵνα κηδεύσωσι μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας τὸν μεταστάντα ἱεράρχην καὶ μεριμνήσωσι περὶ τῆς σφραγίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2897 καὶ ἡμερομηνίαν 11 Μαΐου 1900 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εἰρήνης Ν. Γραμμενοπούλου, θυγατρὸς Δημητρίου Πατσαροῦ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Γραμμενοπούλου.

Διατάσσει τὴν παρὰ τῇ ἐναγούσῃ, ὡς ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως, παραμονὴν τοῦ κοινοῦ αὐτῶν νομίμου τέκνου, ὀνόματι Παύλου, μέχρις ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μέσων προθεσμίας, ἤτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐπ' ἀνακοπῇ καὶ ἑτέρων ἑξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει καὶ

Ἐπιτίθησιν αὐτῷ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑπτακόσια εἴκοσι καὶ ὀκτὼ (ἀριθμ. 728), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 Ἰουλίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος 3

† **Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ.**

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ.
Μικτὸν Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα.

Δικάζον κατ' ἐρήμην καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 12 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Ἰουλίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Αἰκατερίνης στ. Σαπουντζῆ καὶ θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου Χριστοδούλου Μετούση ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον. Κηρύττει ἄκυρον τὴν ὑπ' ἀριθμὸν Κώδικος 161 καὶ ἔτους 1898. διαθήκην τοῦ ἐν Καστορίᾳ ἀποβιώσαντος Χριστοδούλου Μετούση, καὶ ἐπιτίθησι τοῖς ἐναγομένοις Ἀλεξάνδρῳ καὶ Λουκᾷ Χρ. Μετούση, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, συμποσούμενα εἰς γρόσια πεντήκοντα ἀριθ. 50 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπισπευδούσης.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Καστορίᾳ, 18 Αὐγούστου 1900. 3

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Καστορίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.**

Ὁ Γραμματεὺς

Ναοὺμ Παπᾶ Κωνσταντίνου.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

НБ ОНУ
Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА
1948
НБ ОНУ 878883 07/04/23
П.III. 726277